

ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουνε κι' ὁ αὐγερινὸς τοὺς κραίνει
σὰν βασιληὰς τοὺς λαμπεροῦς.—*Λατρεύστε με ἀστέρια !*
ἔγώ 'μαι ἡ κορώνα σας, γιὰ 'κεῖνο σὰς θαμβόνω.
Βλέπετ' ἐκεῖνο τὸ βοσκό, τὴ λιγερὴ ἐκείνη,
πῶς ὄλος λάτρα τὴ θωρεῖ ! τὴν λάμψι τῶν ματιῶν της
τὴν πῆρε γιὰ τὴν λάμψι μου, γιὰ κεῖνο τὴν λατρεύει.
'Αστέρια προσκυνῆστε με· πιὸ λάμπει σὰν·κ' ἐμένα ;»
Τ' ἀκούει ἡ Πούλια κι' ὄμορφη ἀπολογία τοῦ δίνει·
—Σῶπα γλυκέ μου Αὐγερινέ, καὶ μὴ καυχολογιέσαι,
καὶ μὴ περηφανεύεσαι 'ς τὸ ἀργυρὸ θρονί σου.
Ὅσο κι' ἂν λάμπης πιὸ πολὺ, εἶσαι καὶ σὺ ἀστέρι,
βγαίνει ὁ ἥλιος καὶ μὲ μιᾶς σβύνεις καὶ σὺ μαζί μας »
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε καὶ νά σου ὅλη χάρις,
προβαίνει σὰν ματιὰ Θεοῦ τοῦ Ἥλιου ἢ ἀχτίδα,
καὶ σβύνει ὁ αὐγερινὸς καὶ σβύνουνε τ' ἀστέρια.

Ἄνδρέας Δ. Νικολάρας
